

[Skræppenborg-Nielsen.]

arbejder bør vente, og at de penge, der her investeres, bør anvendes til noget mere fornuftigt. Mit spørgsmål lyder: hvor meget kan der i givet fald spares her?

Dernæst til den højtærede indenrigsminister: tror den højtærede indenrigsminister, at visse udviklingskommuner i længden alene kan klare de jordopkøb, der må til, uden støtte fra staten, og hvilke overvejelser har den højtærede minister gjort sig i så henseende? Kan vi vente et lovforslag om støtte til kommuners jordopkøb?

Sluttelig til den højtærede kirkeminister: finder den højtærede minister det fortsat rimeligt, at staten alt i alt skal have udgifter på henved 90 mill. kr. årligt til folkekirken? Var det ikke mere naturligt, om en meget betragtelig del af dette beløb i stedet blev inddrevet over kirkeskatten?

Jeg har bl. a. i det, jeg allerede har sagt, givet udtryk for mit partis stilling til, hvilken investeringspolitik der bør følges. At hele spørgsmålet om investeringer er aktuelt, og her ikke mindst aktuelt for de offentlige investeringers vedkommende, det vidner f. eks. det åbne brev om, som en lægekreds på Fyn for et par dage siden kundgjorde, og hvis adressat var den højtærede indenrigsminister. Hvad er det, en kreds af læger på Fyn ønsker at gøre den højtærede indenrigsminister opmærksom på? Jo, de nævner bl. a., at der i 1959 blev vedtaget en lov om oprettelse af et nyt statshospital på Fyn. Hospitalet er ikke bygget endnu, og situationen for de psykiatriske patienter er simpelt hen uholdbar; alene Odenseområdet behøver 350 sengepladser, og der er 30 pct. overbelægning på statshospitalet i Middelfart, hvis varmesystem i øvrigt hører en svunden tid til, og, siger lægerne, i øjeblikket befinder patienterne sig faktisk under menneskeuæverdige forhold.

Lægerne slutter det åbne brev til den højtærede indenrigsminister med ordene: „Hvorfor sker der intet?“

Ja, hvorfor sker der intet? Ganske simpelt fordi de offentlige investeringer har været og fortsat er alt, alt for små.

Det investeringsområde, jeg her har berørt, statshospitalerne, er desværre ikke det eneste område, hvor flere og større offentlige investeringer så afgjort må til. Jeg ved godt — det er også nævnt her i dag — at der i de senere år er investeret meget store midler i f. eks. Grønland, og med rette. Mon ikke Christian Krygers udsendelser i fjernsynet allerede har overbevist tusinder af danske om, at der må meget mere til?

Den højtærede finansminister siger blandt andet i sin fremsættelsestale:

„Ser vi først på de ydre betingelser for dansk økonomi, synes disse fortsat gunstige, selv om der er tegn på en vis afdæmpning af højkonjunktoren i nogle lande.“

Det skal ingen hemmelighed være, at de sidste linjer i denne udtalelse af den højtærede finansminister foruroliger mig en del. Selv om der måske ikke lige nu er grund til pessimisme, er jeg alligevel på baggrund af den nuværende økonomiske situation, de gode tider i det hele taget, overbevist om, at såvel regering som folketing i højere grad end tidligere og i meget nær fremtid vil komme til at stå over for løsningen af meget betydelige økonomiske problemer, også fordi fremgangsmåden her i tinget hidtil har været den aldrig at løse problemerne tilbunds-gående nok, men kun lappe og lappe og lappe blot for at klare dagen og vejen. Jeg er helt sikker på, at de økonomiske problemer, vi har i dag, ikke løses ved politiske kunstgreb, af hvad art de nu kan være, men kun ved at gå til bunds i problemerne, det vil sige finde årsagen til dem.

Rimstad: Det er vist ikke helt galt, at man om dette finanslovsforslag, som er den højtærede finansministers første forsøg inden for statsbudgetlægningen, kan sige det samme, som engang en professor sagde til præses, da han opponerede ved en doktor-